

Τί νά πῶ, κι ἂν εἶναι δράμα, κι ἄλλο δράμα.

*Μάτια βυθισμένα στό χαλκό καί στό μάρμαρο περνᾶν
τό δέρμα μου, πηγαίνουν στό ρυθμό*

*Μάτια πού δίνουν τή θάλασσα σέ μοῖρα τελειωμένη
φέρνουν τά ψάρια καί γεννιοῦνται ἐμπρός μου*

*Μάτια πού σφάχτηκαν σάν τά κοκόρια, στά θεμέλια
κι ἀκόμα τήν αὐγή, μου ξυπνᾶνε τό βλέμμα στό αἷμα τους*

*Αὐτά εἶναι μάτια νεκρά, ἐπιμένουν στό ὄραμα, καί στή βλέψη
Χρόνος τυφλός ἐπιμένει νά δώσει τά φῶτα, τά κρυμμένα, στά σπλάχνα του*

Ἡ περηφάνεια δέν τελειώνει μέ τίποτα...

Η ΣΠΗΛΙΑ

*Μοῦ εἶπαν οἱ φωνές ἐκεῖνες
πού τίς λευτέρωσα μέσα ἀπό ὄστρακα κι ἀπό κοχύλια
ΓΙΑ ΝΑ ἘΧΕΙΣ ΤΗ ΠΛΗΓΗ ΕΧΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ*

Κι ἀκόμα μένει

*τό νερό πληγωμένο, καθώς πού τό κατέβηκα
πολλές ὀργές, μ' ἓνα λεπίδι στή ψυχή μου, ψάχνοντας
ἐκείνη τή σπηλιά.*

*Τήν ὑπαρξή της, τό μυστικό της
νόημα, μοῦ τό ψιθύρισαν οἱ σύντροφοι πεθαίνοντας
στήν ἄμμο, χωρίς νά βροῦν τό πέρασμα.*

Πέθαναν ὄλοι πιά

*δέν ἔχω νά δώσω καμιᾶ ἐξήγηση, καμιᾶ πικρή
ἀλήθεια νά ἐπιστρέψω, τό πῶς τή βρήκα ἐκείνη τή
σπηλιά ἀδειανή κι ἀνέκφραστη, μέ βράχο ὑποταγμένο
στό βυθό καί στά φύκια.*

*Μονάχα τό νερό πληγωμένο
μονάχα τό νερό, τό βρήκα, πληγωμένο βαθιά.*

Κώστας Κινδύνης